



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Vado ad eum, qui misit me. Sicut à Deo, sic ad Deum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

DOMINICA IV.

POST PASCHA.

DE NECESARIO CHRISTI DISCESSU, ET IN EIUS
VICEM VENTURO SPIRITU SANCTO, QUI MUNDUM

ARGUAT DE PECCATO. Iban. 6.

VERITATES DIVERSÆ PRACTICÆ.

Vado ad eum qui misit me.

Sicut à Deo, sic ad Deum.

SENSUS est, quod sicut à Deo sumus, sic nos ad eum nostraque omnia referamus. Tanta est necessitas unius atque alterius. Differentia quidem est necessitatis, quandoquidem illa est Physica & extra nos posita, quā sumus à Deo; altera verò quā nos ad eum referamus, est moralis, & à nobis cum divina dependens gratia; sed tamen hæc tam una tantaque est necessitas, ut verè dici possit, quòd sicut necessariò sumus à Deo, sic necessarium sit, ut nos ad eum referamus. Liberum quidem nobis est, ut id actu fiat cum gratia; sed ne desimus gratiæ, nostroque debito, persuadeamur oportet id esse nobis tam necessarium quàm si non esset liberum.

RATIO hæc est inter alias, quòd non minus de fide sit, Deum esse necessariò Finem nostrum, ad quem nos nostraque omnia referre debeamus, quàm necessarium esse Principium nostrum à quo sumus.

Ad posita illa fide, si velimus debito nostro satisfacere, tam necessarium nobis est, ut nos ad Deum nostraque omnia referamus, quàm si non essemus liberi.

Ergo sicut à Deo, sic ad Deum. Sicut non dubitamus de uno, sic certi sumus de alio: sicque in praxi, quod nostrum est, cum gratia constanter peragamus.

De prima propositione passim omnes Theologi, quos inter accuratè Lessius tractatu de perfectionibus moribusque divinis lib. 14. Satisque patent omnibus sacre Scripturæ

tam evidenter utrumque simul proponentes, ut qui agnoscat Deum esse nostrum principium à quo sumus, agnoscat & esse finem cuius gratia sumus, & ad quem nos nostraque omnia referre teneamur. Ego Dominus, primus & novissimus ego sum. EGO primus & ego novissimus, & abique me non est Deus. PROPTER me, propter me faciam, ut non blasphemem, & gloriam meam alteri non dabo. Audi me Jacob & Israel quem ego voco. Ego ipse, ego primus & ego novissimus; manus quoque mea fundavit terram, & dextera mea mensa est caelos, ego vocabo eos & stabunt simul. Quasi diceret, hoc in primis attende, quilibet es Dei cultor, sicut ego sum Primus & Princeps, à quo sunt omnes creaturæ, sic Ego ipse sum Novissimus, & omnium Finis ad quem referri debent. Et quidem cæli ac terra, statim atque iussero, sistent se ut famuli ad nunc heri fui; tu verò fili, liber es, sed ut me audias, ut ad me venias in vivo, excito, monco: si libertatem tuam spectas, quod voles facies; si tuum verò debitum, non minus venies quam cætera creata omnia.

Ne cui verò esset ambiguum, quin vox, novissimus, æque significaret finem; ac primus, principium; sic alibi tria hæc simul unà conjunguntur, ut nullus ambigendi super sit locus. Ego sum & & primus & novissimus, principium & finis. Quod quidem ita de fide est, ut cum vigeret Arianismus, Christiani morientes qui se volebant orthodoxos profiteri, suis in sepulchris incidi curabant & &, quasi dicerent, se in illa vixisse & mortuos esse fide, quæ Iesum profiteretur æque esse Deum ac Deum Patrem, & æque de utroque intelligi quòd sit principium & finis noster; Qui, ut ait Sapiens, uni versa propter semetipsum operatus est: Et Apostolus, ex ipso & per ipsum & in ipso sunt omnia; græcè est *αὐτὸν τὸν* in ipsum, sive ad

ad ipsum, ut ipsemet Apostolus alibi clarè ait, *Propter quem omnia, & per quem omnia.*
 Denique quantum indubitanter Deus dicitur & creditur Dominus noster, Dominus Cæli ac Terræ, Dominus omnium, tam certò affirmatur esse finis noster, ut non sit aliud esse Dominum, quàm de nobis posse statuere prout velit; nec sit aliud, esse finem nostrum, quàm ut sic, prout velit, de nobis statuat; & quod statuerit, planè velimus. *Dominus est, quod bonum est in oculis suis, faciat.* Nonne id credis & dicis?

SED, quæ est altera propositio, si certa fide hoc creditur, velimusque debito nostro satisfacere, tam necessarium vobis est, ut nos ad Deum nostraque omnia referamus, quàm si non essemus liberi; neque enim talis libertas nos à debitis nostris magis exolvit, quàm à cæteris omnibus Christianæ justitiæ tum positivis, tum negativis officiis, ad quæ præstanda similiter liberi sumus. Sed quo sensu liberi? nempe ut possimus nolle, aut velle eum gratia; si autem volumus, liberè ac volutariè id velimus quod debemus: atque hoc ipsum quod debemus & volumus, semper exequamur, non necessariò sicut animantes belluæ, non coactè sicut serviles animæ. Quo in sensu etiam dixit Apostolus, *legem iusto non esse positam*, id est, non coerceri iustos legibus sicut injustos, quia ultro illi & sponte legem observant: Sunt enim in qualibet lege tria consideranda, nempe *obligare, dirigere, & coercere sive punire.* Duo priora lex in iustos aequè ut injustos coercet, tertium verò in injustos qui se duobus primis non subiciunt.

Hoc ipso itaque, quo agnoscis Deum esse finem tuum, tanta necessitate, tanto jure, tantaque teneris obligatione, te ad illum totum referre, quanta est ipsa quodammodò necessitas, quâ Deus est finis tuus. Expende verba, necessitatem pondera, vide etiam atque etiam qualis quantaque sit illa necessitas, Deum esse finem tuum; nempe ut aliter omnino non possit esse; nec enim potest Deus non esse finis noster, tanta est hujus perfectionis in Deo necessitas, quanta est ejus absolute perfectionis, imò & existentia, quâ certè necessitate nihil majus dici potest. Sic ergò de te cogita: sic te obstrictum crede ad finem illum tuum prosequendum, ut aliter licitè non possis velle. Liberum tibi quidem est licitè vel illicitè velle quod agas; sed posito quod velis tan-

tum, sicut tantum velle debes, licitè agere; tam necessarium tibi est ad illum finem tendere, quàm quod de Deo dicimus, illum esse necessariò finem nostrum.

Ostri etissimam simul & libertissimam, atque amantissimam necessitatem! Quis enim non libens volens sese illi subiciat? quid illo sine præstantius? quid delectabilius? aut quid utilius? Et tamen quàm pauci se totos illò referunt? quàm multi contra toti sunt in concupiscentis tam studiosè complendis, quasi finem & scopum alium non haberent! Tu in quantis hic delinquas, attentè discute. Ne ita spectes quid bene agas quàm quid non bene, nam totum bene tali fini debetur. Expressa vox est in illo primo & maximo mandatorum mandato, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo;* Nam cum Deus, inquit sanctus Thomas, ut ultimus finis sit diligendus, 2. p. q. 44. ad quem omnia sunt referenda, docuit nobis mandari, ut eum ex toto corde diligeremus. Et paulò post, *& ideo totalitas quadam fuit designanda circa præceptum de dilectione.* Et tum sequenti articulo, convenienter nobis præcipitur, ut Deum diligamus ex toto corde, id est, ut tota nostra in Deum referatur intentio.

Qua de re vide in 1. parte, die 3. & 4. Ianuarii. In 4. parte, Dominicam 17. Ibidemque præcipue Sabbato hebdomada 15. ubi de libertate proponuntur hæ duæ veritates supra dictis multum accommodæ.

Qua re una potissimum à Dei cultu avocamur, eadem potius ad eum advocandi sumus. Nempe libertate.

Tantum abest quòd, qui sunt verè liberi, non se subiciant; ut non sint aliter verè liberi, nisi se subiciant.

Ad verba etiam proposita, *Vado ad eum qui misit me;* possent hæ referri.

Sicut à Deo quærendum est officium, ita in officio quærendus est Deus.

In 2. parte, ubi de statibus in fine, consideratione 3.

Ad Sacramentum, unde virtutes exeunt, revertuntur, ut iterum fluant.

In 3. parte, Feria 2. hebdomada 2.

Qui nò est sepe paratus, nunquàm est paratus.

In 4. parte, Feria 3. hebdomada 28.